

Gebonden aan controle

- deel 2 van de Saffier serie –

"Controle voelt als een anker in een storm—het geeft rust en zekerheid. Maar datzelfde anker kan je vasthouden op een plek waar je niet meer thuishoort."

Triggerwarning

In dit verhaal worden thema's behandeld die gevoelig of emotioneel zwaar kunnen zijn. De volgende onderwerpen komen aan bod:

- **Geweld:** fysieke en emotionele confrontaties die intense reacties kunnen oproepen.
- **Seksueel taalgebruik:** situaties waarin expliciete termen of beschrijvingen voorkomen.
- **Seksueel geweld:** scènes of verwijzingen die verband houden met grensoverschrijdend gedrag.
- **Zelfmoord:** personages en gebeurtenissen die te maken hebben met suïcidale gedachten of handelingen.

Hoewel deze thema's onderdeel zijn van het verhaal en zorgvuldig zijn geschreven, begrijpen we dat ze voor sommige lezers moeilijk kunnen zijn. We moedigen je aan om alleen verder te lezen als je je hier prettig bij voelt.

Als je merkt dat bepaalde passages te zwaar voor je zijn, neem dan de tijd om een pauze te nemen of steun te zoeken bij een vertrouwde persoon of professional.

Hulp nodig?

Als je zelf worstelt met suïcidale gedachten of iemand kent die hiermee worstelt, weet dan dat er hulp beschikbaar is. Neem contact op met **113 Zelfmoordpreventie** via 113 of bezoek hun website op [113.nl](https://www.113.nl). Je kunt ook contact opnemen met andere Nederlandse hulpdiensten of een huisarts. Je staat er niet alleen voor.

Een.

14 mei 2024 - Julian staat met een dampende kop koffie in de hand voor het raam van zijn kantoor. Beneden ontwaakt Port Blossom langzaam. Auto's kruipen als mieren door de straten, winkels openen hun deuren, en mensen haasten zich naar hun werk. Van deze hoogte lijken ze bijna onbereikbaar, alsof ze een eenvoudiger, lichter leven leiden—vrij van zware verantwoordelijkheden. Hij observeert hen met een mengeling van afstand en verlangen. Zo had hij het grootste deel van zijn leven naar de stad gekeken: van bovenaf.

Maar zelfs als hij beneden zou staan, wist hij dat het gevoel hetzelfde zou blijven. De naam Rossi drukte een stempel op zijn bestaan, een onzichtbare barrière tussen hem en de rest van de wereld. Of hij nu hier op de zestiende verdieping stond of op straatniveau, mensen zouden altijd naar hem opkijken. Niet uit bewondering, maar uit een mengeling van respect en angst. Rossi zijn betekende controle, macht, een naam die deuren opende maar harten sloot.

Zijn blik verschuift naar zijn eigen reflectie in het glas. Daar staat hij, net als elke andere dag, starend naar buiten alsof vandaag anders zou zijn. Maar het zal niet anders zijn. Hij draait zich om, zijn voetstappen dempen op het dikke tapijt terwijl hij naar zijn bureau loopt.

Het bureau ligt bezaaid met papieren—vastgoedcontracten, bouwtekeningen, en dossiers van lopende projecten. Zijn laptop toont een eindeloze stroom e-mails die wachten op een antwoord. Dit is zijn dagelijkse werkelijkheid als COO van Rossi Real Estate. Julian had zijn positie niet cadeau gekregen,

hij had ervoor gevochten. Zijn vader, Marcus Rossi, liet niemand zonder reden dichtbij komen, zelfs zijn eigen zoon niet. Maar Julian had zichzelf bewezen.

Hij voelt de vertrouwdheid van controle. Het ritme van cijfers, plannen, en onderhandelingen brengt rust in zijn gedachten. Het werk was voorspelbaar, en voorspelbaarheid bood veiligheid. Maar achter die veiligheid knaagde iets.

Op zijn bureau staat een foto in een strak zilveren lijstje. Hij kijkt er een moment naar. De jongen op de foto, met een grijns op zijn gezicht en een helm scheef op zijn hoofd, had ooit alles in zijn vader gezien. Marcus stond naast hem, trots maar streng, terwijl ze op de bouwplaats stonden van hun eerste grote project samen.

Het beeld roept herinneringen op aan een tijd waarin alles eenvoudiger leek, maar tegelijkertijd hangt er een scherpe pijn omheen. Hij had zichzelf beloofd nooit meer zwakte te tonen. Fouten zoals Elise zouden niet meer gebeuren. Zijn kaak spant zich bij de herinnering. Zij had hem bijna doen vergeten wat controle echt betekende.

Hij drinkt de laatste slok van zijn inmiddels koude koffie en duikt terug in zijn werk. De ochtend verdwijnt in een wirwar van e-mails, telefoontjes en vergaderingen. Buiten verandert de stad van ochtenddrukke in de lome kalmte van de middag, maar Julian merkt het niet.

De middag is al gevorderd als een zacht klopje op de deur hem uit zijn concentratie haalt. Hij kijkt op de klok en realiseert zich dat hij de lunch volledig heeft overgeslagen. “Binnen” zegt hij zonder zijn blik van het scherm te halen.

Olivia, zijn assistenten, stapt binnen, haar houding onberispelijk, haar glimlach net iets te vriendelijk.

“Meneer Rossi,” begint ze, haar stem opgewekt. “Ik zag dat u de lunch oversloeg en vroeg me af of ik u ergens mee kan helpen?”

Julian kijkt haar aan, zijn gezicht strak. Hij kent Olivia’s bedoelingen maar al te goed. Ze is knap, charmant op een te geplande manier, maar haar opzichtige gedrag laat hem koud. “Koffie,” zegt hij kort. Hij houdt zijn lege kop omhoog. “Zwart.”

Olivia’s glimlach wordt breder, en ze pakt zijn kop aan. Terwijl ze naar buiten loopt, blijft haar parfum als een zware wolk achter in de kamer. Julian wendt zich af en zakt terug in zijn stoel. De stilte van het kantoor keert terug.

Wanneer de werkdag eindelijk ten einde loopt, rijdt hij naar huis. Zijn woning verwelkomt hem met de vertrouwde stilte. Hij schenkt zichzelf een glas whisky in en laat zich in de leren fauteuil zakken.

Zijn rust wordt ruw verstoord door het gezoem van zijn telefoon. Het scherm toont de naam van zijn oom: Lorenzo.

“Lorenzo” neemt Julian kortaf op.

“Julian, jongen! Hoe gaat het?” Lorenzo’s stem is opgewekt, zoals altijd. Julian weet dat zijn oom nooit zonder reden belt.

“Wat wil je?”

Lorenzo lacht, een geluid dat Julian al genoeg gehoord heeft om te weten dat er iets aan komt. “Ik organiseer vanavond een diner,” begint hij luchtig. “En ik wil dat jij iemand ophaalt.”

Julian zucht. Hij voelt de irritatie al opkomen. “Wie?”

“Een oude bekende. Isabella Moreau. Ze is nieuw in de stad, en ik dacht dat het gastvrij zou zijn als je haar begeleidt vanavond. Maar zeg nog maar niks tegen je vader”

De naam doet iets in Julian bewegen, maar hij weet niet waarom. Hij fronsst en vraagt zich af waarom Lorenzo überhaupt moeite doet voor iemand buiten de familie. “Waarom ik?”

“Waarom niet?” kaatst Lorenzo terug. Zijn toon verraadt dat hij geen discussie duldt.

Julian zucht diep. “Stuur me het adres.”

“Dank je wel, jongen,” zegt Lorenzo tevreden. “Ik stuur je de details. Tot vanavond!”

Julian staart naar het scherm terwijl de lijn wordt verbroken. Hij laat zijn hand met de telefoon zakken en kijkt naar het glas whisky in zijn andere hand. De stilte in zijn appartement dringt ineens nadrukkelijk tot hem door. De avond die hij in gedachten had—rustig, zonder verplichtingen—voelt plots onbereikbaar. Met een zucht zet hij zijn glas op de tafel en staat op, loopt naar boven en kleedt zich om. Zijn pak is onberispelijk, zijn haar perfect naar achteren gekamd. Julian Rossi zou vanavond zijn rol spelen, zoals altijd.

Precies om zeven uur parkeert Julian zijn Maserati voor het opgegeven adres. Zijn blik glijdt omhoog naar het appartementencomplex. Het is eenvoudiger dan de woningen die hij gewend is in Port Blossom. Minder luxe, minder uitstraling. Hij fronsst licht. Iemand die belangrijk genoeg was om persoonlijk door Lorenzo uitgenodigd te worden voor een

Rossi-diner, daar had hij toch een andere levensstijl bij verwacht.

Terwijl hij de motor uitzet, laat hij de naam opnieuw door zijn gedachten gaan. *Isabella Moreau... Moreau... als in Elena Moreau?* Een bekende naam die ergens ver in zijn herinneringen sluimert.

Elena Moreau, de rechter. Ze was destijds een veelbesproken figuur, iemand die zijn vader en Bruce De La Vega vaak over de vloer hadden. Hij zag haar wel eens zitten in hun huis, haar houding altijd zelfverzekerd, met een aanwezigheid die niet te negeren was. Zelfs zijn moeder, doorgaans terughoudend, leek met haar op haar gemak te zijn.

Elena was een hardwerkende, zelfstandige vrouw die niet terugdeinsde voor confrontatie. Julian kan zich nog vaag herinneren hoe ze soms botste met zijn vader of Bruce, discussies die met ijzingwekkende beleefdheid maar geladen spanning werden gevoerd. Ze hield haar rug recht, zelfs tegenover mannen die anderen nerveus maakten door alleen al de kamer binnen te lopen. Dat had indruk op hem gemaakt. Als jonge jongen had hij haar in stilte bewonderd, omdat zij durfde wat hij zelf nooit had gekund.

En toen... verdween ze. Geen nieuws meer, geen gesprekken. Alsof Elena Moreau simpelweg van de aardbodem was verdwenen. Julian zucht zachtjes en kijkt opnieuw naar het gebouw. Zou dit haar dochter zijn?

Hij drukt kort op het stuur en de claxon galmt door de straat. Het geluid weerkaatst tegen de gevels, en hij blijft nog een moment zitten. Wanneer hij uitstapt, glijdt zijn blik over de boulevard. Hoe bescheiden het gebouw ook was, het uitzicht was onmiskenbaar mooi. Het strand strekt zich voor hem uit,

badend in de zachte gloed van de ondergaande zon. Het geluid van kabbelend water en het geroezemoes van voorbijgangers creëert een kalm, bijna melancholisch decor.

Hij inhaleert de zilte geur van de zee en voelt voor een moment de spanning van de dag van zich afglijden. Maar dan hoort hij het geluid van hakken die over de stenen naderen. Het ritmische tikken trekt zijn aandacht, en hij draait zich om.

Zijn adem stukt.

Ze komt langzaam dichterbij, haar silhouet scherp omlijnd tegen de warme kleuren van de avondlucht. Haar blauwe jurk, perfect aansluitend, benadrukt haar slanke figuur. De stof beweegt subtiel met haar passen, alsof het deel uitmaakt van haar zelfverzekerde houding. Haar donkere, golvende haar valt moeiteloos over haar schouders, en wanneer haar ogen de zijne vinden, voelt hij een korte maar intense schok.

Is dit Isabella Moreau?

Hij weet niet precies wat hij had verwacht, maar dit was het niet. Ze is prachtig, in een haast ontwapenende, ongrijpbare manier. Haar grote blauwe ogen lijken hem even vast te houden, alsof ze hem probeert te peilen voordat ze hem daadwerkelijk heeft bereikt.

Julian recht zijn rug en herpakt zichzelf. Hij haalt diep adem, een onbewuste poging om de controle terug te vinden. Terwijl ze nadert, dwingt hij zijn blik strak en onbewogen te houden, alsof niets hem uit balans kan brengen.

Met een vloeiende beweging stapt hij naar voren en steekt zijn hand uit. "Julian Rossi" zegt hij, zijn stem onberispelijk, doordrenkt van de vertrouwde zekerheid die hij in iedere

situatie weet te behouden. "Ik neem aan dat jij Isabella Moreau bent?"

Haar ogen flitsen even naar zijn hand, alsof ze een fractie van een seconde overweegt wat ze ermee moet doen. Dan neemt ze die aan, en hij voelt hoe haar greep stevig maar verrassend warm aanvoelt. "Dat klopt" zegt ze, haar toon beheerst en kalm. Maar er ligt een subtiele scherpte in haar blik, een waakzaamheid die hem intrigeert.

Haar lippen krullen lichtjes terwijl ze toevoegt: "En jij bent... mijn chauffeur voor vanavond?" Haar stem heeft een speelse ondertoon, een toets van plagerij die hem onverwacht amuseert. Voor hij het kan tegenhouden, vormt zich een glimlach op zijn gezicht.

"Zo zou je het kunnen noemen," antwoordt hij met een subtiele grijns. Zijn blik glijdt kort en onopvallend over haar heen, alsof hij haar probeert te lezen. "Maar ik hoop dat ik meer voor je kan betekenen vanavond."

Hij ziet haar wenkbrauwen lichtjes omhooggaan, haar uitdrukking een mengeling van verrassing en iets wat hij niet helemaal kan plaatsen.

Hij draait zich soepel om en gebaart haar om hem te volgen. "Kom," zegt hij, zijn stem laag en beheerst. "We hebben een lange avond voor de boeg."

Bij de auto opent hij de passagiersdeur en kijkt haar afwachtend aan. Voor een fractie van een seconde lijkt ze te aarzelen, haar blik op hem gericht alsof ze nog een laatste inschatting maakt. Dan herstelt ze zich met een onbewogen elegantie en stapt in.

Julian sluit de deur zorgvuldig achter haar en loopt met vaste passen naar de bestuurderskant. Terwijl hij instapt en de motor start, voelt hij een lichte spanning in zijn borst. Hij kan het niet helemaal plaatsen, maar haar aanwezigheid vult de auto op een manier die hem meer raakt dan hij zou willen.

Julian houdt zijn blik strak op de weg, maar zijn gedachten blijven rondcirkelen. Naast hem zit Isabella, haar houding sierlijk en tegelijk gespannen. Haar handen liggen gevouwen in haar schoot, haar blik strak op de weg gericht. Hij merkt hoe de stilte tussen hen zwaarder wordt, bijna tastbaar. Zijn vingers klemmen zich iets steviger om het stuur. Uiteindelijk besluit hij de stilte te breken.

"Je moeder was geliefd hier, weet je" zegt hij voorzichtig. De woorden voelen bijna onnatuurlijk in de ruimte tussen hen, maar hij hoopt dat ze hem dichterbij het antwoord zullen brengen waar hij naar zoekt.

Hij voelt haar verstijven, al is het maar een fractie van een seconde. Ze draait haar hoofd iets naar hem toe, haar ogen nieuwsgierig. "Echt waar?" Haar stem klinkt kalm, maar de ondertoon van interesse is onmiskenbaar.

"Absoluut," zegt hij, zijn toon bedachtzaam. "Ze had een manier om mensen voor zich te winnen. Lorenzo... kende haar goed." Hij houdt zijn woorden opzettelijk vaag, zijn blik nog steeds strak op de weg gericht.

"Hoe goed?" Haar vraag komt snel, bijna te snel, alsof ze niet volledig controle heeft over haar nieuwsgierigheid. Julian voelt zijn lippen licht krullen, een subtiele glimlach die hij niet kan onderdrukken.

Hij werpt een korte blik naar haar voordat hij weer naar de weg kijkt. "Dat is een vraag die je misschien beter aan hem kunt stellen," zegt hij met een onbewuste scherpte in zijn stem. "Maar bereid je voor, Isabella. Het verleden heeft een manier om ons te achtervolgen, vooral hier in Port Blossom."

Zijn woorden hangen zwaar in de lucht, en hij merkt hoe ze naast hem verstijft. Haar houding verandert net genoeg om haar ongemak te verraden. Hij voelt zijn nieuwsgierigheid verder opborrelen, maar hij houdt zichzelf in toom.

Julian laat zijn gedachten afdwalen naar vroeger. Elena Moreau was een vaste aanwezigheid geweest in hun wereld, een vrouw die haar gelijke niet kende. Hij herinnerde zich hoe ze vaak tegenover zijn vader en Bruce zat, in gesprekken die te complex of geheimzinnig waren om als buitenstaander te begrijpen. Maar er was ook altijd die merkwaardige connectie tussen Elena en Lorenzo. Zijn oom, een man die meestal in een andere wereld opereerde—de media, het creëren van verhalen en invloed—had altijd een unieke dynamiek met haar gehad. Wat had Lorenzo in deze situatie te zoeken?

Hij kijkt vanuit zijn ooghoek naar Isabella, haar gezicht zacht in het gedempte licht van de avond. Haar aanwezigheid is een raadsel dat hij niet kan negeren, hoe graag hij dat ook zou willen. Hij dwingt zichzelf te geloven dat zijn interesse puur voortkomt uit nieuwsgierigheid naar wat Lorenzo van plan is. Maar diep vanbinnen merkt hij dat hij zichzelf daar nog het meeste van moet overtuigen.

Wanneer ze eindelijk de villa naderen, vertraagt Julian en parkeert de Maserati soepel op de oprijlaan. Het huis torent boven hen uit, imposant en intimiderend, zoals Lorenzo het waarschijnlijk bedoeld heeft. Zijn blik glijdt naar Isabella.

Haar ogen nemen alles in zich op: de strakke lijnen van het gebouw, de glinsterende gevels, de luxe auto's die de oprit sieren. Hij ziet hoe ze onmerkbaar slikt, en hij vraagt zich af wat er door haar heen gaat.

Zonder aarzelen stapt hij uit, loopt naar haar kant van de auto en opent het portier. "Kom" zegt hij, zijn stem zacht maar onmiskenbaar zeker, terwijl hij zijn hand naar haar uitstrekt. Haar ogen flitsen kort naar zijn hand voordat ze die aanneemt.

Julian begeleidt haar naar de marmeren trap en leunt iets dichters naar haar toe. Zijn stem is nauwelijks hoorbaar wanneer hij fluistert "Blijf dicht bij mij. Niet iedereen hier zal blij zijn met je komst." Haar frons verraadt haar verwarring en nieuwsgierigheid. Hij verwacht een vraag, misschien een scherpe opmerking, maar de zware dubbele deuren openen voordat ze kan spreken.

De warme gloed van de kamer verwelkomt hen wanneer ze naar binnen stappen, maar Julian voelt direct de verandering in de sfeer. Ogen richten zich op hen, fluisteringen vullen de ruimte, en het onmiskenbare gewicht van verwachting hangt in de lucht. Hij is dit gewend, maar het blijft een beklemmend gevoel. Wat hem echter het meest opvalt, is Isabella. Ze beweegt zich door de kamer met rechte schouders en een beheerste blik, alsof ze weigert toe te geven aan de druk.

Zijn blik glijdt naar Lorenzo, die ontspant tegen een chaise longue leunt. Zoals altijd is zijn houding zelfvoldaan, bijna spottend. Lorenzo straalt een ongemakkelijke zekerheid uit, alsof hij al weet hoe dit spel zal verlopen. Het irriteert Julian. Hij buigt zich iets naar Isabella toe

"En zo begint het" fluistert hij. Isabella werpt hem een onderzoekende blik toe, alsof ze probeert te begrijpen wat hij

bedoelt. Maar Julian laat niets los en leidt haar verder de kamer in, recht naar Lorenzo en zijn vader.

De aanblik van Marcus Rossi vult de ruimte zoals altijd met een onmiskenbare autoriteit. Zijn zilvergrijze haar, zijn rechte houding, de ijsskoude blik—alles aan hem eist respect en roept ongemak op, zelfs bij Julian. Hij merkt hoe de scherpe ogen van zijn vader Isabella opnemen, elke beweging van haar analyserend. Marcus steekt zijn hand uit, en Isabella schudt die zonder aarzeling.

"Marcus Rossi" stelt zijn vader zich voor, zijn stem diep en beheerst.

"Isabella Moreau" antwoordt ze kalm, haar houding perfect onder controle. Maar Julian ziet het subtiele flikkeren van herkenning in de ogen van zijn vader wanneer hij haar naam hoort. Marcus herstelt zich razendsnel, zoals altijd. "Welkom in Port Blossom, mevrouw Moreau" zegt Marcus, zijn woorden beleefd, maar met een koude ondertoon die Julian niet ontgaat.

Marcus richt zich tot Julian, zijn blik strak en dwingend. "Ik vertrouw erop dat mijn zoon Julian u wegwijs zal maken in onze gemeenschap." Zijn toon is zorgvuldig, maar de impliciete verwachting is glashelder. Het is geen verzoek. Het is een bevel.

Voordat Isabella iets kan zeggen, richt Marcus zijn aandacht volledig op Julian. "Julian, kan ik je even spreken?" vraagt hij, met een stem die geen ruimte voor tegenspraak laat. Julian knikt kort en volgt zijn vader, zijn kaak gespannen terwijl Marcus zijn hand stevig op zijn schouder legt en hem naar de rand van de kamer leidt.

Het rumoer van het diner vervaagt naarmate ze verder weg lopen. Julian kijkt nog een laatste keer naar Isabella, die daar opvallend kalm blijft staan, ondanks de ijzige ontvangst van Marcus. Haar rug is recht, haar blik scherp, en haar zelfverzekerdheid verbaast hem.

Wanneer ze stoppen, draait Marcus zich om en kijkt Julian strak aan. Zijn donkere ogen zijn priemend, gevuld met autoriteit en berekening. Julian kent die blik maar al te goed—het is de blik die elke discussie in de kiem smoort. “Julian,” begint Marcus, zijn stem laag en gecontroleerd, “ik wil dat je haar in de gaten houdt.”

Julian fronst licht, maar houdt zijn gezicht verder neutraal. “Waarom?” vraagt hij, al vermoedt hij dat het antwoord complexer zal zijn dan Marcus bereid is te delen. Zijn vader neemt een moment voordat hij antwoordt. Zijn blik glijdt even naar Isabella en Lorenzo voordat hij weer terugkijkt naar Julian. “Ze is hier niet zomaar. Haar naam, haar afkomst... dat maakt haar iemand om rekening mee te houden. Ik wil weten wat haar werkelijke plannen zijn. Jij zorgt dat je dat uitvindt.”

Een steek van achterdocht schiet door Julian heen. Het is zeldzaam dat Marcus zo direct is zonder volledig open kaart te spelen. Zijn vader is een meester in manipulatie, maar dit voelt anders. Urgenter. “Je denkt dat ze een bedreiging vormt?” vraagt Julian voorzichtig. Marcus glimlacht dun, bijna onmerkbaar. “Laten we zeggen dat ik liever voorbereid ben dan verrast.”

Julian houdt zijn blik strak op Marcus gericht. Hij wil meer vragen stellen, maar weet dat het weinig zin heeft. Als zijn vader iets achterhoudt, zal hij het niet zomaar delen. “En wat wil je dat ik precies doe?” vraagt Julian uiteindelijk.

“Begeleid haar door de avond,” antwoordt Marcus, met een vage beweging van zijn hand. “Laat haar kennis maken met de juiste mensen, maar niet te veel. En zorg dat Bruce weet dat ze hier is.”

Bij die laatste woorden voelt Julian zijn maag zich omdraaien. De naam Bruce De La Vega roept al jaren spanning op binnen de relatie tussen de Rossi's en de De La Vega's. Een stille boodschap doorgeven via Isabella? Het voelt onjuist. “Bruce?” vraagt Julian langzaam, zijn stem scherp. “Waarom moet ik haar aan hem voorstellen? Wat probeer je hiermee te bereiken?”

Marcus knijpt zijn ogen licht samen en plaatst zijn handen stevig op Julian's schouders.

“Jij hoeft niet alles te begrijpen, Julian. Je hoeft alleen te doen wat ik van je vraag. Wees subtiel. Stel haar voor aan Bruce, maar houd haar weg van verdere interacties. Ik wil dat hij haar ziet. Dat is alles.”

De woorden van zijn vader blijven hangen, zwaar en beladen. Julian voelt een knoop van ongemak in zijn maag. Hij haat het gevoel een pion te zijn in Marcus' spel, maar hij weet dat verzet geen zin heeft. Toch blijft hij twijfelen aan de intenties van zijn vader.

“Begrepen” zegt Julian uiteindelijk, zijn toon vlak, maar zijn hoofd vol vragen. Marcus knikt, zichtbaar tevreden, en laat zijn handen van Julian's schouders glijden.

“Goed. Stel me niet teleur.”

Samen lopen ze terug naar Isabella en Lorenzo, maar Julian's gedachten razen. Wat speelt hier écht? En waarom voelt het

alsof hij, net als Isabella, een pion is in een spel dat groter is dan hij kan bevatten?

Zijn blik glijdt over Isabella terwijl ze met Lorenzo staat te praten. Ze lijkt zo ontspannen, alsof de situatie haar niets doet, maar Julian weet beter. Niemand komt ongeschonden door een avond als deze, zeker niet als zijn vader erbij betrokken is. Terwijl hij dichterbij komt, besluit hij dat hij haar deze avond nauwlettender in de gaten moet houden dan hij van plan was. Niet alleen vanwege Marcus' bevel, maar ook vanwege dat ongrijpbare gevoel van nieuwsgierigheid dat in hem blijft groeien.

Wat speelt hier werkelijk? En waarom voelt het alsof Isabella meer is dan zomaar een onverwachte gast in Port Blossom?

Marcus' stem snijdt door zijn gedachten. "Julian, stel Isabella voor aan de andere genodigden." De bevelende toon is onmiskenbaar. Julian knikt automatisch, een reflex die hij al zijn hele leven heeft.

Terwijl hij Isabella door de zaal leidt, voelt hij zijn kaken verstrakken. Marcus' woorden galmen nog na in zijn hoofd, een onuitgesproken waarschuwing die hij niet kan negeren. De avond was al beladen met spanning, en nu moest hij Isabella ook nog voorstellen aan Bruce De La Vega.

Het spel dat zich hier afspeelde was donker en verraderlijk, en Isabella bevond zich middenin, zonder het zelf te beseffen.

De blikken van de aanwezigen branden in zijn rug terwijl ze door de menigte bewegen. Hij voelt haar spanning, hoe ze zichzelf dwingt recht te lopen en haar blik scherp houdt. Het is iets dat hem raakt, een gevoel dat hij niet meteen kan plaatsen—iets tussen bewondering en medelijden.

"Vertrouw me, Isabella" fluistert hij, zijn stem zo laag dat alleen zij het kan horen. De woorden voelen als een leugen, zelfs als hij ze uitspreekt.

Wanneer ze Bruce De La Vega naderen, voelt Julian de spanning in zijn schouders toenemen. Hij houdt zijn ademhaling onder controle terwijl hij Bruce aanspreekt. "Meneer De La Vega, mag ik u voorstellen aan onze nieuwe gast" zegt hij met zijn gebruikelijke kalmte.

Bruce draait zich langzaam om, en Julian voelt een vertrouwde spanning opborrelen. De ijzig blauwe ogen van Bruce glijden kort over hem heen. De kilte in zijn blik en de autoriteit in zijn houding vullen de ruimte met een onzichtbaar gewicht.

"Julian, zie je niet dat we in gesprek zijn?" zegt Bruce scherp, zijn stem als een zweeps slag.

Julian reageert niet.

"Maar wat verwacht ik eigenlijk van een Rossi?" voegt Bruce eraan toe, met een spottende ondertoon. "Manieren zijn altijd ver te zoeken."

De spanning tussen hen is bijna tastbaar. Julian laat zich niet van zijn stuk brengen en houdt zijn blik strak terwijl Bruce eindelijk zijn aandacht op Isabella richt. Hij ziet de herkenning flitsen in Bruce's ogen bij het horen van haar naam. Diezelfde herkenning had hij eerder bij zijn vader gezien. Wat weten ze dat hij niet weet?

Bruce lijkt zijn toon te verzachten en probeert Isabella in te palmen met een uitnodiging om zijn familie te leren kennen. Julian voelt hoe zijn irritatie opborrelt. Voordat Bruce verder kan gaan, onderbreekt hij hem beleefd maar resoluut. "We moeten Isabella niet overweldigen met te veel nieuwe

gezichten op één avond.” Zijn woorden zijn strak en zorgvuldig gekozen. Zonder op antwoord te wachten, neemt hij Isabella bij haar arm en leidt haar weg.

Terwijl hij haar door de menigte leidt, voelt hij haar onrust. Haar blik flitst achterom, naar de groep van De La Vega's, en hij kan bijna haar gedachten horen.

Julian houdt zijn adem in terwijl Isabella abrupt stopt en haar hand met een snelle beweging losmaakt. Haar blik is scherp, doordrenkt met een emotie die hij niet meteen kan plaatsen. “Is dit een spelletje, Julian?” vraagt ze, haar ogen priemend in de zijne, alsof ze daar het antwoord kan vinden. Haar stem is een mengeling van wantrouwen en frustratie, en haar woorden raken hem meer dan hij zou willen toegeven.

Hij probeert zichzelf te herpakken. “Vertrouw me, Isabella,” zegt hij, zijn stem zacht maar beladen. “Als je dat doet, zorg ik dat er niets gebeurt.” De woorden voelen ontoereikend, zelfs voor hem. Hoe kan hij haar geruststellen als hij zelf niet eens weet wat er speelt?

“Ik heb niets aan onduidelijkheid” kaatst ze terug, haar toon scherp, haar ogen fel. Hij voelt de steek in zijn borst, een ongemakkelijk soort paniek die hij niet gewend is. De controle glipt hem door de vingers. “Ik moet hier weg” zegt ze plotseling, haar stem vastbesloten. Haar handen komen iets omhoog, alsof ze afstand wil creëren. Dan draait ze zich abrupt om en begint weg te lopen.

“Wacht!” zegt hij snel, instinctief, terwijl hij haar arm probeert te grijpen. Maar ze ontwijkt hem met een onverwachte snelheid, haar beweging sierlijk maar resoluut. Zijn hand blijft halverwege de lucht hangen, de leegte tussen hen voelbaarder

dan ooit. Hij blijft verstijfd staan, kijkt haar na terwijl ze verdwijnt tussen de menigte.

Hij kan haar niet zomaar laten gaan. Niet nu. Niet alleen vanwege zijn vaders bevel—al zou dat al genoeg reden moeten zijn—maar ook omdat iets in hem weigert haar los te laten. Hij moet weten wat er speelt, wat haar beweegt, en waarom ze zoveel in hem losmaakt.

Met vastberaden passen baant hij zich een weg door de menigte. Zijn ademhaling is gejaagd, maar hij dwingt zichzelf tot kalmte. Bij de voordeur duwt hij met meer kracht dan nodig is tegen de deur, die met een doffe klap openslaat. Zijn ogen scannen haastig de tuin en de oprit.

Waar is ze?

Hij haalt diep adem en laat gefrustreerd zijn hand door zijn haar glijden. “Fack,” fluistert hij scherp tussen zijn tanden door. Hij blijft even staan, probeert zijn gedachten te ordenen. *Misschien is ze niet naar buiten gegaan. Misschien is ze nog binnen.* Met die gedachte draait hij zich om en loopt terug naar de menigte, zijn passen doelgericht.

Binnen is de drukte overweldigend. Het gelach en geroezemoes klinken als een oorverdovende ruis in zijn oren. Zijn blik flitst over de gezichten in de zaal, zoekend naar haar, maar ze is nergens te bekennen. Elke keer dat iemand hem probeert aan te spreken, ontwijkt hij beleefd maar ongeduldig. Totdat een spottende stem zijn naam roept.

“Ben je op zoek naar je goede humeur of zo? Want dan moet ik je vertellen dat je die al lang geleden verloren bent, broer.”

Julian draait zich met een ruk om en ziet Mia, haar gezicht getekend door een brede grijns. Haar ogen glinsteren van

amusement, en haar houding verraaft dat ze precies weet hoe ze hem moet irriteren.

“Wat zijn we weer grappig” zegt hij strak, zijn irritatie nauwelijks verhullend terwijl zijn blik opnieuw door de zaal dwaalt.

Mia leunt nonchalant tegen een tafel, haar hoofd lichtjes schuin terwijl ze hem bestudeert. “Nee, serieus,” zegt ze met een speelse toon. “Wat of wie zoek je?”

Julian zucht diep, zichtbaar geïrriteerd. “Isabella” zegt hij kortaf.

Mia’s ogen worden groot, en een ondeugende glimlach speelt om haar lippen. “Oh, Isabella... Nieuw vriendinnetje die nu alweer voor je gevluht is?”

Zijn geduld raakt op. “Nee,” bijt hij haar toe. “Een gast van Lorenzo. Ik moest haar ophalen en begeleiden, maar ze is niet voor me weggerend.”

Mia barst in lachen uit, haar schouders schokkend van het plezier. “Hoe ziet ze eruit?” vraagt ze uiteindelijk, haar stem nog steeds trillerig van de humor.

Julian sluit zijn ogen kort, roept Isabella’s gezicht weer voor zich: haar opvallende schoonheid, haar donkere golvende haar, haar diepe blauwe ogen die veel te lang in zijn gedachten blijven hangen. Hij duwt de gedachte weg. “Lang, donker haar, tener. Ze valt op. Ze is nieuw hier.”

Mia bekijkt hem met een opgetrokken wenkbrauw, alsof ze door zijn façade heen probeert te kijken. Uiteindelijk verschijnt die spottende grijns weer. “Mooi,” zegt ze

trionfantelijk, “dan weet ik tenminste wie ik een high five moet geven voor deze geweldige actie.”

Julian schudt gefrustreerd zijn hoofd en draait zich van haar weg. “Laat maar, aan jou heb ik ook niks” zegt hij kortaf terwijl hij zijn zoektocht hervat.

Weer buiten aangekomen laat hij zijn ogen opnieuw over de oprit glijden. Ze kan niet ver zijn, dat weet hij zeker. Teruglopen naar haar appartement was onpraktisch, en het voelde niet als iets wat ze zou doen. Maar dan verstijft hij. Zijn blik blijft hangen bij een opvallende gele Lamborghini.

Rico.

Diezelfde Rico, altijd op het verkeerde moment op de juiste plek. Hij voelt een steek van ergernis, vermengd met iets wat hij niet wil benoemen. Isabella staat naast hem, en hij ziet hoe Rico galant de deur voor haar opent en haar helpt instappen. Terwijl Rico om de auto heen loopt, kruisen hun blikken. Een valse glimlach trekt over Rico’s gezicht—een mengeling van triomf en minachting.

Julian blijft roerloos staan, zijn handen gebald tot vuisten terwijl hij toekijkt hoe Rico met Isabella wegrijdt, de zachte brom van de Lamborghini nog nagalmend over de oprit.

De leegte die achterblijft voelt beklemmend. Hij had zijn vaders opdracht niet waargemaakt, maar dat steekt hem niet eens het meest. Het is de manier waarop ze vertrok, hoe ze koos voor iemand als Rico. Hij haalt diep adem en drukt zijn gevoelens resoluut weg. Als Isabella Moreau dit spel wilde spelen, dan zou hij meespelen. Maar op zijn manier.

Hij draait zich abrupt om en loopt met stevige passen terug naar binnen, zijn blik strak, zijn gedachten chaotisch.

Twee.

15 mei 2024 - De volgende ochtend begint zoals altijd. Zijn wekker gaat om zeven uur, een geluid dat hem uit een oppervlakkige slaap haalt. Julian drukt de knop in, staart een moment naar het plafond en voelt de vaag kloppende pijn in zijn hoofd—een stille herinnering aan de whisky van gisteravond. Hij zucht, schudt de slaperigheid van zich af, en dwingt zichzelf op te staan.

Hij stapt in de douche, het warme water spoelt de restanten van de nacht weg. Daarna trekt hij een donkergrijs maatpak aan, zorgvuldig gestoomd en perfect passend. Precies om acht uur stapt hij de zestiende verdieping van het kantoor binnen.

Gisteravond was anders. Het diner was langs hem heengegaan als een waas, zijn gedachten gevangen in een web van onbeantwoorde vragen. Over zijn vader, Lorenzo, Bruce, Rico... en Isabella. Vooral Isabella.

Haar plotselinge vertrek had iets in hem losgemaakt wat hij niet kon plaatsen. Niet alleen de schok op zijn vaders gezicht, maar ook het ongemak in Bruce's houding toen haar naam werd genoemd. Ze was geen gewone gast. Wat had haar komst in Port Blossom betekend? Waarom leek het alsof haar aanwezigheid een bedreiging vormde?

Hij zet zijn koffie op zijn bureau en opent zijn laptop. Een naam. Misschien is dat een begin. Hij typt *Elena Moreau* in, maar de resultaten zijn teleurstellend. Geen nieuws, geen noemenswaardige vermeldingen. Hij fronst, zijn vingers rusten even op het toetsenbord terwijl hij nadenkt. Vreemd.